

CVETJE

z vrto
sv. Franciška

Časopis
za
naše verno
ljudstvo
zlasti
za ude tretjega reda.

S privoljenjem cerkvenih in
redovnih oblasti izdaja
franciškanska provincija sv. Križa.

XXXIX. tečaj.

9. -10. zvezek.

V Ljubljani 1922.

A. Slatnarjeva tiskarna v Kamniku.

Vsebina 9.—10. zvezka.

	Stran		Stran
Marija, Mati bolečin (pesem)	97	Bodi svetloba!	109
Pridi, Duh svetosti vse!	97	Spomini na generalni kapitelj l. 1921	112
Asketična šola ali vadnica popolnosti	100	Dopisi	117
Znamenito spreobrnjenje in njega ute-		Razgled po serafinskem svetu	118
meljitev	106	Priporočilo v molitev	118
Kako je z našim delom za bolniško		Zahvala za uslišano molitev	120
postrežbo	108		

„Cvetje“ izhaja za nedoločen čas v začetku vsakega drugega meseca. Na-
ročnina znaša za celo leto 20 K, s poštnino 22 K ali 5 dinarjev in pol.

Naslov za naročila: »Cvetje«, frančiškanski samostan v Ljubljani.

Priloga za voditelje bo priložena v prih. zv. Cv., ker nam dosedaj še niso vsi voditelji poslali imen duhovnikov sprejetih v njihovi skupščini. Zamudnike prosimo, naj takoj pošljejo, kar že v tretje prosimo. Čemu vse delo zadržujete, ko ste nas vendar ko voditelji tretjega reda dolžni podpirati!

Na znanje! Izešla je knjižica: **Sprejemnica za tretji red sv. Frančiška**. Obsega: Vodilo tretjega reda, Kratek obseg tretjerednih dolžnosti, Skrivnosti, ki se lahko premišlujejo pri opravljanju redovne molitve, Kazalo popolnih odpustkov, Skrivnosti serafinskega rožnega venca, Izpoved, Molitve pred shodom in po shodu, Obred sprejema in obljub, Litanije vseh svetnikov treh redov sv. Fr. in Potrdilo sprejema in obljube.

Kako bo knjižica ugajala, ne vemo; vemo pa, da je sestavljena iz namena, da bi ustrezala koliker mogoče vsem potrebam. Izpoved ali konfiteor smo dali natisniti zato, da bi jo eden ali ena ali vsi skupno glasno v cerkvi molili, preden podeli voditelj vesoljno odvezo zbranim udom. Da bi molili latinsko, kedo bi mogel zahtevati od naših ljudi, ki ne razumejo latinsko? Sedaj si bote lahko pomagali; slovenski prevod je od cerkvene oblasti odobren torej se ga smete posluževati. Zato naj takrat, ko ima voditelj podeliti vesoljno odvezo, eden od tretjerednikov ali ena od tretjerednic, ki ima dovolj močat glas, moli glasno v imenu vseh ali v klopi ali kjerkoli v cerkvi izpoved, nato pa podeli mašnik vesoljno odvezo javno v cerkvi. Nekaj novega bo to, pa se bote kmalu privadili. Sme vas pa moliti tudi več skupaj ali vsi, samo da se boste vsi lepo vjemali v glas in besedah. Kjer to ne bi bilo mogoče doseči, je bolje, da moli en sam. Odloči naj voditelj.

V knjižici je natisnjen tudi: **Obred pri sprejemanju in obljubi**. Zakaj? Zato, da bodo mogli pri sprejemanju novih udov in pri obljubi novincev sodelovati vsi člani tretjega reda. Obrednik namreč zahteva, naj bodo pri sprejemanju in pri obljubah pričujoči vsi člani skupščine. Zakaj neki? Da bi samo gledali? Ne, ampak zato da molijo vsi skupno molitve iz obrednika. Naše Cv. je to misel že davno povdarjalo, pa dosedaj do tega še nismo prišli. Zato se tudi večina članov sprejema in obljub ni udeleževalo. Niso imeli kaj delati, samo gledati in radovednost pasti, je pa za mnoge prema-

CVETJE

XXXIX. tečaj. V Ljubljani, september - oktober 1922. 9.-10. zvezek.

P. KRIZOSTOM:

Marija, Mati bolečin.

Marija, Mati bolečin,
v naročju ti počiva Sin,
s krvjo oblit, pokrit z bolestjo.
Naj tvoje srca bridkost nam sveti:
Kraljica, uči nas trpeti!

Marija, Mati bolečin,
tolažbe poln je tvoj spomin.
Podpiraj nas pri vseh težavah!
V bridkostih si nam Roža hrepenenja,
Kraljica grenkega trpljenja!

Marija, Mati bolečin,
ozrl se iz neba višin
in blagoslovi ljudstvo svoje!
Ti luč nam bodi svetega življenja,
Kraljica bridkega trpljenja!

P. MARIJOFIL HOLEČEK.

Pridi, Duh svetosti vse!

Izmej mnogih molitev, ki jih prepeva sv. Cerkev v čast Sv. Duhu, ste brez dvojbe najlepši, najbolj pomenljivi in globoko zamišljeni pesmi: „Pridi Duh svetosti vse“ in „O pridi Stvarnik Sveti Duh.“

Posvetimo svojo pozornost prekrasni sekvenciji „Pridi Duh svetosti vse“, ki jo molimo pri sv. maši na binško praznik in v njega osmini.

Ta sekvencija je v pravem pomenu besede pesem notranjega duhovnega življenja. Ako pobožno bereš, ali bolje rečeno moliš ta himen neznanega pesnika iz 12. stoletja, se ti zdi, da slišiš neko tiho sočutje vzbujajoče zdihovanje duše, ki tava v nižavah vsakidanjega zemeljskega življenja in ki se zaveda svojega vzvišenega poklica ter se vso močjo in silo hrepeni po čistosti, miru in prostosti, ki ji jo nudi edino le nadnaravno življenje. Kedar

molimo to binkoštno sekvencijo, gledamo v duhu na eni strani človeka — ubogega zemljana omadeževanega, nemirnega, ranjenega, vtrujenega, do cela obubožanega in onemoglega, na drugi strani pa vidimo, da ga iz tega težkega stanja reši sam Sveti Duh, ki prihaja iz nebes doli na zemljo ko prijatelj, varih in oče ubogih. Sv. Duh noče biti človeku samo sopotnik, ampak gost in prebivavec v templju svojem, kar smo mi. On nam vse oskrbi, če se le ne ustavljamo njegovi milosti, če le ne odbijamo njegove darežljivosti, on sam vse uredi, da si na lehak način nabereмо zaslužnja in si zagotovimo srečno smrt in nebesa. To je odmev, ki se javlja v vsaki vrstici te tako globoko in presrčno zasnovane pesmi in molitve.

Zares prekrasna pesem! Človeku, zavedajočemu se svoje slabosti in onemoglosti prinaša veselo zavest, da se s pomočjo milosti Sv. Duha lahko obvaruje vsega dušnega zlega, da se lahko oslobodi vsega zemeljskega in da se liki orel povzpne na perutih milosti v sinje višave krščanske popolnosti, kjer bo v obsežnem razmahu ljubezni božje užival vso navadnim zemljanom neznano srečo. To je „Visoka pesem nove zaveze“. ¹⁾ — Premišljajmo sedaj vsako kitico te pesmi posebej.

Pridi Duh svetosti vse
Z neba visokosti se
Žarek tvoje luči vlij!

Prva vrstica te kitice vsebuje naslov, ki pristoja tretji božji osebi: „Duh svetosti vse“, izraža pa tudi hrepenenje naših src po prihodu Sv. Duha. Ta častitljivi in zelo pomenljivi naslov nam pove, kedo in kaj je Sv. Duh, namreč pravi Bog, ki izhaja iz Očeta in Sina po ljubezni. Ta oseba božja je sveta, ker vse posvečuje in ker je oseba „ljubezni“, ki je vez popolnosti in svetosti. Poleg tega nam pa ta vrstica še razodeva, da je tretja božja oseba „Duh“, ker je skupen Očetu in Sinu. V njem sta prva in druga oseba enega duha.

Kedarkoli torej molimo: „Pridi duh svetosti vse“, priznavamo ponižno versko resnico: Verujem v Svetega Duha. V naslednjih dveh vrsticah ga prosimo:

Z neba visokosti se
Žarek tvoje luči vlij!

to je: posvečujoča in dejanska milost božja. Po njej namreč prihaja Sv. Duh v naše duše. Za to milost pa prosimo Sv. Duha pod podobo luči. Zakaj pač? Luč ima lastnost, da ogreva, razsvetljuje in oploja. Kaker toplo spomladansko sonce še nekam zaspano naravo vzbuja, jo ogreva, ji sè svojimi žarki izvabi moč rasti in jo oploja, da narava sama začuti in se zave moči življenja, ki ga je vanjo položil Stvarnik, slično vzbuja tudi milost božja našo dušo k

¹⁾ Nekateri jo pripisujejo francoskemu kralju Robertu II. (996—1031), drugl papežu Inocenciju III. Gotovo pa je iz najboljšega časa srednjeveške latinske poezije. Prim. Cv. XXVII. 9. platnice. (Op. uredn.)

Slovenski prevod je priredil pok. p. Stanislav Škrabec. Glej Cvetje XXVII. 9 na platnicah.

ljubezni, jo ogreva, ji podeli nove moči in jo oploja, da more uspešno in z veseljem delati za Boga in večnost.

Kaker pa ne moremo preračunati in ugotoviti, koliko blagoslova prinese rodovitnosti polja samo en lep, gorak spomladanski dan, tako tudi ne moremo spoznati, koliko časnih in večnih dobrot podeli človeku en sam žarek te nebeške luči, ena sama taka milost Sv. Duha, ki jo človek radovoljno sprejme, z veseljem ž njo sodeluje in jo vsestransko hvaležno izrabi. Nebesa nam kličejo glasno, kaj vse premore milost, a tudi pekel nam govori, kako nesrečen je, kedor jo zavrže! V resnici! Nebo in zemlja sta polna usmiljenja, ki ga Bog deli ljudem po svoji milosti. Zato nam veleva že sam razum, da srčno hrepenimo po nebeški milosti in neprenehoma zanjo prosimo. Ta dar je nadnaraven, ki si ga iz lastne moči ne moremo pridobiti. A če hočemo, da nas bo žarek te nadnaravne luči razsvetlil, moramo odstraniti vse ovire in zapreke. Kaker namreč sončni žarki, naj so še tako močni, ne morejo prodreti goste megle, kedar se ta v širokih in debelih plasteh vlačí nad zemljo, tako tudi žarek nebeške luči ne more priti do naših src, da bi jih ogrel, vplival na našo voljo in jo nagnil k dobremu, ako obdaja naša srca gosta in težka megla dušne lenobe, raztresenosti, posvetnega duha, sovraštva, zločnosti, pred vsem pa mesenosti in sebičnosti. To meglo, ki ovira delovanje milosti božje, moramo preje odstraniti in razgnati, šele potem se bo „Bog doteknil naših src po razsvetljenju Sv. Duha“;¹⁾ potem šele bo Sv. Duh dal našemu razumu luč, v naših srcih bo vzbudil hrepenenje in nam podelil tudi potrebno moč. Zakaj „on razsvetli, da vidimo, on nagne, da hočemo, on krepi, da moremo dobro, ako hočemo, tudi dovršiti.“²⁾

Sv. Duh je začetnik in Gospod nadnaravnega življenja. Jezus Kristus sam nam ga je zapustil, da nadomestuje njega. Zato nas „Sv. Duh vsega opominja in uči“³⁾ v imenu Jezusovem.

Ako torej hočemo v posvečujoči milosti božji živeti, in z dejansko milostjo vedno sodelovati, ali bolje rečeno, ako hočemo nadnaravno, to je resnično pobožno živeti in v krščanski pravičnosti napredovati, molimo pogosto, zaupno in s ponižnim srcem:

Duh svetosti vse
Z neba visokosti se
Žarek tvoje luči vlij!

¹⁾ Trid. ves zbor, seja 6, pogl. 5.

²⁾ Sv. Peter Dam. : govor 21.

³⁾ Jan. 14, 26.

P. KAJETAN KOGEJ.

Asketična šola ali vadnica popolnosti.

DRUGI DEL.

O ovirah popolnosti.

(Dalje.)

8. Slabo berilo.

Okvarjenosti naših časov je poleg pohujšljive družčine in napačnih načel sveta zelo veliko krivo tudi slabo berilo, protiverske knjige in časopisi. Zato moramo tudi o tem nekaj spregovoriti, saj je slabo berilo velika ovira krščanske popolnosti.

Berilo more biti sreča ali pa nesreča za človeštvo. Pred iznajdenjem tiska je bilo mej ljudmi le malo knjig; bile so redke, drage in poleg tega je malokedo znal brati. V stari dobi knjig niso tiskali, ampak so jih le prepisovali. V starem veku so to službo opravljali sužnji, v srednjem veku so se pa s prepisovanjem največ ukvarjali redovniki.

Ko je pa sredi 15. stoletja Gutenberg izumil tisk, se je mnogo spremenilo. Knjige so se množile, polagoma so prihajali na dan vsakovrstni časopisi in dandenes so razširjeni med ljudstvom in so že prodrli do zadnje kočje v samotnem gozdu. Gutenberg sam je imel pri iznajdbi tiska gotovo najboljši namen. Prva knjiga, ki so jo tiskali, je bilo sv. pismo. Ali na svetu je že tako, da zlobni svet to, kar bi mu moralo biti v srečo in zveličanje, rad zasučje, da mu je konečno v nesrečo in pogubo.

Namen dobrega tiska je: ljudi izobraževati, kazati jim lepe zgledje, vzgajati jih za čednostno življenje, zatirati hudobijo, razveseljovati in vedriti srca in sejati seme božjih naukov. — Slabo berilo je pa studenec razuzdanosti, surovosti, hudobije, brezvestnosti in splošne pokvarjenosti. Zato je pa vseh dobromislečih kristjanov sveta dolžnost, skrbeti za dobre knjige in časopise, zatirati pa kaker plevel slabo berilo. — Če so to delati dolžni vsi kristjani, koliko bolj še le tretjeredniki, katerim nalaga njihovo vodilo dolžnost: „Knjig in časopisov, ki bi mogli škoditi čednosti, naj ne puste prinašati v svojo hišo in naj jih prepovedo svojim podložnim.“ (Pogl. II. § 7.)

Dobro berilo je koristno in priporočljivo.

„Dobra knjiga dober prijatelj“, so rekli naši stari. A da je knjiga koristna in priporočljiva, mora zares dobra biti. Dobra knjiga ali časopis nikoli ne nasprotuje veri in verskemu življenju, nikoli ne smeši svetih reči in cerkvenih obredov, nikoli ne napada krščanskih čednosti in lepega nramnega življenja. Dobra knjiga se nikoli ne spozabi, da bi povelečevala brezverstvo, ali hvalila greh in njegove nasledke, opravičevala grešne strasti in kar iz njih izvira. Pač pa nasprotno pospešuje versko življenje, brani cerkev pred

napadi, priporoča čednost, varuje versko šolo, svetost zakona, graja greh, hvali čednost.

Mej najboljše berilo spadajo: Sv. pismo, katekizem, potem one knjige in časniki, ki nam popisujejo može in žene, polne značajnosti v krščanskem smislu, nesebične v svojem delovanju, prešinjene ljubezni in gorečnosti do Boga in bližnjega. To so knjige življenja svetnikov, posebno Jezusa Kristusa in device Marije. Prav ti zgledi nas najbolj krepijo, vzbujajo v naših srcih dobre nagibe in nas pripeljejo do trdnega sklepa živeti tako, kaker so oni živeli.

Po dobrem berilu so se že mnogi spreobrnili, kaker: Sv. Avguštin, sv. Ignacij iz Lojole in mnog drugih. Dobra knjiga je zares dragocen zaklad. Človek ima v nji hitro pomoč v vseh težavah življenja. — Če si v dvojbah, ti jih dobra knjiga reši in pojasni resnico; če si žalosten, te tolaži; če se čutiš zapuščenega, te kratkočasi. Grešnik najde v dobri knjigi opomine h pokori in pravični nagibe k večji popolnosti. Zato piše sv. Pavel: „Vse pa, kar je pisano, je pisano v naše podučenje.“ (Rimlj. 15, 4.) To velja o sv. pismu, pa se more obračati tudi na druge dobre od sv. Cerkve odobrene knjige. Papež Pij X., tretjerednik, je naročil tretjerednikom sledeče: „Zdrže naj se branja škodljivih knjig in časopisov; spise pa, ki vero branijo, naj ne le prebirajo, temuč tudi skrbe, da se mej ljudi spravijo in razširijo“. (Pismo z dne 8. sept. 1912.) Posebno bi se morali vsi tretjeredniki zavzeti za svoj časopis „Cvetje“.

Slabo berilo je škodljivo in zato katoličanom prepovedano.

Skušnja uči, da ima tisek veliko moč. Velemoč mu pravijo mnogi. Velika je korist dobrih knjig in časnikov, neizmerno večja je škoda, ki jo napravljajo slabi. Slab tisek ima to lastnost, da venomer odkrito ali prikrito napada vero, predvsem katoliško. Neprestano sramoti sv. Cerkev, njene nauke, smeši njene naprave, natolcuje in obrekuje njene služabnike, izpodbija tla čednostnim, sramoti krščansko življenje, in jih na tisoče pripravi ob krščansko življenje, še več ob krščansko popolnost.

P. Viktor Kolb piše: „Slabe knjige in časopisi napravljajo sledečo škodo:

- 1.) Tajijo verske resnice, eno, več ali vse; ali vzbujajo dvojbe nad njimi, jih omalovažujejo in smešijo.
- 2.) Nasprotujejo božjim zapovedim, za dovoljeno razglasujejo ali celo poveljujejo, kar božjim zapovedim nasprotuje n. pr. praznoverje, upor, samomor, dvoboj, razuzdanost, nečistost, prešuštvo.
- 3.) Nasprotujejo cerkveni oblasti, njenim naukom in njenim napravam.
- 4.) Prevrtačajo državni red, hujskajo k zaničevanju in upor in pozivljajo ljudi k slabemu.“

Slabi spisi so na zunaj navadno sijajni. Znotraj se pa greh opisuje ko nekaj lepega, vzvišenega, nedolžnega in naravno potrebnega. — Prikupljive besede, gladka govorica, razburjena domišljija lehkomišljeno mladino hitro omami, ji razvname strasti. Pri takem branju naj bi človek ostal čednosten in čist? Veliko se jih da premotiti in pijejo iz takih slabih knjig in časnikov strup, ki prinaša duši duhovno in marsikomu tudi telesno smrt.

Vsak kristijan je v svoji vesti dolžan ogibati se slabega berila in delati na to, da se ta strup zatre ali vsaj omeji. Krščanska ljubezen do sebe in do bližnjega nas k temu sili. Nikoli se ne izgovarjaj: Jaz sem že tako utrjen, da mi nobena stvar ne more škoditi. To se pravi precenjevati samega sebe.

Človek je iz mesa in krvi, zato zunanost nanj zelo vpliva. Dobro berilo nas nagiba k dobremu, hudo pa k hudemu. Čimbolj pogosto občujemo sè slabimi prijatelji, tem večja je škoda. Slabega prijatelja se moramo ogibati, naj pride k nam v človeški podobi ali pa v obliki tiska. Sv. pismo pravi: „Kedor nevarnost ljubi, bo v nji poginil“. (Sir. 3. 27.) Jezus govori: „Gadja zalega, kako morete govoriti dobro, ko ste hudobni?“ (Mat. 12, 34.)

Resnične so besede velikega papeža Leona XIII., ki jih je zapisal v neki poslanici: „Velik del neštetihih nedostatkov in žalostnih razmer današnjih časov je pripisovati krivdi slabega časopisja.“ — Ravno zato ta papež ničesar bolj ne priporoča, kaker delovati nasproti slabemu berilu na ta način, da podpiramo dobre krščanske knjige in časnike. Kedor je premožen, naj ima sam kak krščanski dnevnik, manj premožni kak katoliški tjednik ali vsaj mesečnik.

Tretjeredniki in tretjerednice! Če hočete iti v bogoljubnem življenju naprej, berite le dobre knjige in časopise; slabega, brezvernega ali na polvernega berila niti v roko ne jemljite. — Ne pozabite, da je vaše glasilo „Cvetje“. Kedo se ne bo spotikal nad tem, če si že 20, 30 ali celo več let v tretjem redu, pa še „Cvetja“ ne poznaš? Pomislite, da je ta list prav za vas pisan, da govori o krščanski popolnosti, po kateri ste dolžni ko udje tretjega reda hrepeneti. — Koliker vam dopuščajo razmere in vaš stan, podpirajte tudi drugo krščansko berilo! Vender se pred vsem zavedajte, da ste tretjeredniki in da je vaš časopis „Cvetje“! Tudi tukaj velja pravilo: „Povej mi, kaj bereš, in povem ti, kedo si!“

9. Prevelike zemeljske skrbi.

Najimenoitniša stvar božja na svetu je človek. Sv. Duh mu daje to spričevanje z besedami: „Kaj je človek, da se ga spominjaš, ali sin človekov, da ga obiskuješ? Le malo pod angelje si ga ponižal, sè slavo in častjo si ga ovenčal in ga postavil nad dela svojih rok.“ (Ps. 8, 5—8.)

Kaj pa človeka tako povišuje? Njegova duša, ki je podoba božja.

Če je pa naša duša podoba božja, mora biti naša prva skrb za dušo. Toda večina ljudi misli le na zemeljsko, mnogo jih sicer misli tudi na dušo, pa vender bolj na svetno ko na večno, malo jih je, ki skrbé v prvi vrsti za dušo, potem še le na časne reči. Ali ni prvo in zadnje vprašanje večine ljudi: Kaj bom imel od tega? Koliko mi bo neslo? Zato smemo trditi, da so prevelike zemeljske skrbi prav razširjena ovira popolnosti. Da se bomo mogli te ovire bolj varovati, pomislimo sledeče: a) Le eno je potrebno. b) Prevelike zemeljske skrbi so nevarna ovira popolnosti in zveličanja. c) Primerna skrb za življenjske potrebe ni zoper krščansko popolnost, ampak jo lahko še podpira.

a) *Le eno je potrebno.*

Različna so opravila Adamovih otrok na zemlji: potrebna in nepotrebna. A naj bi bila naša opravila še tako nujna, vendar ne smemo pozabiti na opravilo vseh opravič — na zveličanje svoje duše.

Dušo rešiti mora biti prva naša skrb, ker je dražja, ko vse drugo na svetu. Bolj jo moramo ceniti kakor dragocen biser, za katerega bi lahko kupili celo kraljestvo. Kaj je pa zemeljsko kraljestvo v primeri z nebeškim kraljestvom? In če zvesto skrbimo za zveličanje svoje duše, bo enkrat nebeško kraljestvo naše.

Od kod to, da je naša duša tako dragocena? Gotovo od presv. Rešnje Krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa, s katero je bila odrešena. Kri Kristusova je po nauku sv. Tomaža Akvinskega tako draga, „da se samo z eno kapljico njegove presvete Krvi lahko odkupi celi svet.“

Ko je sv. Avguštin premišljeval človeško dušo, se ni pomišljal reči: „Ugotoviti moramo, da človeška duša ni to, kar Bog, vendar moramo prirediti, da med vsemi stvarmi, ki jih je ustvarila božja roka, nobena ni Bogu bližja, ko človeška duša.“

Zato je Jezus svoje življenje dal le za duše, ne pa za dobrine tega sveta. Duša v milosti božji je živ tempelj trojedinega Boga.

Stari modrijan Aristop se je nekoč vozil po morju. Vsled viharjev se je ladja potopila, le Aristop je rešil z veliko težavo svoje življenje, zgubil pa je pri tem vse svoje premoženje. Meščani tistega kraja, kjer je stopil na suho, so mu vse povrnili, kar mu je morje vzelo, ker so ga čislali vsled njegove učenosti in modrosti. Aristop je poslal svojim prijateljem v domovino pismo, v katerem jih bodri, naj se opremijo samo s tistim blagom, ki ga ne bodo mogli zgubiti, četudi se ladja potopi. (Pripr. na smrt str. 108). Temu podučnemu zgledu pristavlja sv. Alfonz: „Tudi naši sorodniki in prijatelji nam sporočajo z onega sveta, naj se preskrbimo z onimi dobrinami, ki ostanejo tudi po smrti.“

b) *Prevelike zemeljske skrbi so nevarna ovira popolnosti in zveličanja.*

Prevelike zemeljske skrbi napravijo človeka mlačnega v službi božji. Tisti, ki se ozira le na minljivo, zgubi zmisel za večno: njegov duh se bolj in bolj odtuja Bogu, dokler se slednjič pretrgajo vse vezi med njim in Bogom.

Škodo, ki jo povzročajo prevelike zemeljske skrbi, nam je označil Zveličar v priliki o povabljenih na ženitnino. Kakor sporoča sv. evangelij, so imeli povabljeni za svetne skrbi čas, za veliko večerjo pa ne. Ravno tako imajo v ta svet zatopljeni ljudje veliko skrb za vse posvetno, kedar pa gre za dušo, jim je najmanjša dolžnost pretežka. Silno so prebrisani, kar tiče zemeljsko blagostanje, pa ravno tako nemarni za večne zaklade. Njim veljajo Jezusove besede: „Otroci tega sveta so modrejši v svojem rodu, kakor otroci luči“. (Luk. 16. 8). Poglejmo to evangelijsko priliko bolj natančno.

Tistemu, ki je kupil pristavo, so podobni gospodarji in gospodinjje in vsi tisti delavci, katerim celo šest dni v tjednu ne zadostuje za delo in zaslužek, temveč skrunijo z delom tudi sedmi dan, ki ga je Gospod Bog zase pridržal. „Sklenili so svoje oči v zemljo obračati.“ (Ps. 16.) Zato govori sv. Pavel: „Ne gledamo na to, kar se vidi, ampak na to, kar se ne vidi; kar se namreč vidi, je časno, kar se pa ne vidi, je večno.“ (2. Kor. 4, 18.)

Povabljenemu, ki se je izgovarjal, da je kupil pet jarmov volov, so podobni vsi dobičkarji, kupčevavci, prodajavci, verižniki, katerim je tjedni prekratek in jim morajo na pomoč priti nedelje in prazniki, da kopičijo svoj dobiček na zemlji, pa zapravljajo večno srečo. V to vrsto spadajo tudi tisti, ki imajo preveliko skrb za prihodnost.

Neredna skrb za prihodnost in zemeljsko življenje je za kristijana slabo znamenje. Kedor vedno trepeta, kaj bo jedel, kaj bo pil, premalo misli na božjo previdnost in dobrotljivost.

Onemu, ki se je oženil, so podobni vsi dobrovoljci, kateri ob nedeljah in praznikih v najboljšem slučaju kako tiho mašo vjamejo, potem pa gredo po svojih potih v gostilne, na izlete, na lov, med igravce, v slabe tovarišije in podobne priložnosti. Tem božja beseda, ako jo sploh kedaj poslušajo, ne pride do srca. Pri sv. maši so vsi raztreseni, s telesom so v cerkvi, v mislih pa doma, na polju, pri kupčijah, razveseljevanju in grehu.

b) Pretirane zemeljske skrbi peljejo v greh in krivice.

Kedor stavi najvišji namen v zemeljske dobrote, je podoben Izraelcem, ki so molili zlato tele. Takih izraelcev dandanes nikjer ne manjka. Koliko je družinskih očetov in mater, ki poslom in otrokom spregledujejo velike nerednosti, češ da je dober delavec, če mu pa kaj rečem, bo pa delo pustilo. Podobni so mutastemu psu, ki ne laja, ko je treba, rajše trpijo veliko škodo na svoji duši, kakor na časnem dobičku. Jezusova beseda se pa glasi: „Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi.“ (Mat. 16, 26.)

Koliko pohujšanja trpijo zaradi umazanega dobička! Koliko pokvarjenih živil in zdravju škodljivih pijač se brezvestno razpeča za drag denar in siromak, ki je prisiljen to kupovati, si kvari zdravje in krajša življenje.

Koliko jih sedi na kupih zlata in srebra, pa ne dajo od tega niti vinarja trpečemu bratu. Mirno gledajo, da svet trpi lakoto in pomanjkanje, ne da bi od svoje preobilice kaj žrtvovali. — Milovanja vredni slepci, kako lahko bi si kupili nebesa!

Kedo bi mogel naštetati vse nerednosti, grehe in krivice, ki imajo več ali manj svoj vir v pretirani skrbi za zemeljsko. Čuditi se moramo, kako iznajdljivi so nekateri v svojih strokah, podjetjih, službah in opravkih, kedar gre za posveten dobiček, ali za zemeljsko čast in oblast, ali za kratkočasje in uživanje; kedar pa gre za dušo in večnost, so navadno prazne ničle.

c) *Primerna skrb za zemeljsko ni zoper kršč. popolnost, ampak jo lahko še pospešuje.*

Vsak človek ima pravico do življenja. Ta pravica mu gre že po naravi in mu je nihče kratiti ne sme. Ako pa ima človek pravico do življenja, ima gotovo tudi pravico do vsega, kar je za življenje potrebno.

Človek marsikaj potrebuje v mladosti, kaker tudi v starosti. Mnogi morajo še za druge skrbeti, zato imajo tudi pravico do stalnega imetja, da morejo sebe in svoje stanu primerno preživiti in jih voditi k večnemu zveličanju. —

Bog je zemljo tako vravnal, da je videti, kaker da je samo za človeka ustvarjena. Vse mu je na njej podvrgel: imetje, čast, blagostanje. Obdaril ga je z naravnimi prednostmi: s pametjo, modrostjo, sè zdravimi čuti in udi; a tudi nadnaravnih darov mu ne odreka, kaker: razsvetljenje uma, nagibov srca, milosti božje, darov Sv. Duha, lepih zgledov i. t. d.

Nekatere teh dobrot mu služijo v hrano, druge za obleko, tretje v razveseljevanje in zdravje. Lepo piše o tem sv. Ignacij: „Vse, kar je še poleg človeka na zemlji, je bilo radi človeka ustvarjeno, da mu pomaga doseči njegov konečni namen.“ Isto misel je davno pred njim izrekel sv. Pavel, ko piše Korinčanom: „Vse je vaše“ (1 Kor. 3, 22.) in tem besedam dostavlja: „Vse namreč je vaše, vi pa Kristusovi.“ (Kor. 3, 22.)

Nekoč je šel sv. Frančišek mimo nekega zidarja in ga je prijazno pozdravil. Razvil se je med njima sledeči razgovor: Svetnik: „S čim se ukvarjaš, ljubi mojster?“ Zidar: „Zidam ves božji dan.“ Svetnik: „Čemu zidaš?“ Zidar: „Da si prislužim denar.“ Svetnik: „Zakaj si hočeš denar prislužiti?“ Zidar: „Da si kupim kruha.“ Svetnik: „Zakaj si hočeš kruha kupiti?“ Zidar: „Vender zato, da morem živeti.“ Svetnik: „Čemu pa živiš?“ Zidar že nekoliko nevoljen vsled svetnikove nadležnosti, ni vedel kaj odgovoriti. A pomagal mu je Frančišek s tem-le opominom: „Ljubi moster, živimo pa zato, da rešimo svoje duše.“ (Spirago Beisp. Saml. 3).

Da končnega namena ali cilja pri rabi in uživanju zemeljskih dobrot ne zgrešimo, nam je paziti na tri reči:

1) Imejte pri vseh svojih podjetjih, delih in opraviilih dober namen. Jezus primerja dober namen čistemu očesu, slab namen pa hudobnemu očesu; pravi namreč: „Ako je tvoje oko čisto, bo vse tvoje telo čisto. Ako je pa tvoje oko hudobno, bo vse tvoje telo hudobno.“ (Mat. 6, 22, 23).

2) Ne navezujte svojega srca na zemeljske stvari. Sv. Frančišek nalaga tretjerednikom dolžnost, naj napravijo v pravem času oporoko. (Vodilo I. pogl. § 7). Nikjer pa serafinski oče od vas ne zahteva, da bi morali vsako skrb za posvetno odložiti ali celo zapustiti svet, kaker je storil on in njegovi učenci; pač pa odločno terja, da ne navezujte svoje duše na minljivo zemeljsko blago. Držite se v tej reči nauka sv. Alfonza, ki uči: „Zemeljske dobrote so odločene, da nam služijo, nismo pa mi odločeni, da bi njim služili.“

3) Da prevelike zemeljske skrbi ne bodo v škodo neumrjoči duši, okoristite se dobro ž njimi za dolgo pot v večnost. Pri vašem gospodarstvu

in gospodinjstvu naj vam ne služijo samo grablje, ampak prav tako tudi vile. Prav je, da se svojemu stanu primerno preživljate in oblačite; prav je, da skrbite za svoje domače; prav je, da položite kaj na stran za stara leta; ni vam prepovedano kako pošteno razvedrilo ali izlet, potovanje, božja pot itd. vender se morate, ako vam je kaj za popolnost, ravno tako pridno vaditi v dobrih delih.

Kot otrokom serafinskega očeta se spodobi, da tudi naravnost delate v čast božjo. Kjerkoli je tedaj treba podpreti uboge cerkve, lepšati altarje in sv. podobe, povelečevati cerkvene slovesnosti, podpirati sv. misijone, tam stojte vedno v prvi vrsti in delite miloščino po svojih močeh. Tak denar ni nikoli zavržen. Jezus je pohvalil ubogo vdovo, ki je vrgla le dva vinarja v škrinjico.

Dragi v Gospodu in sv. Frančišku! Če se boste držali teh pravil in navodil, vas zemeljske skrbi ne bodo potrle in tudi ne zadrževale v krščanski popolnosti. Kljub svojemu imetju in mogoče obširnemu gospodarstvu, boste še vedno združeni z Bogom, kaker sta bila tudi vaša zaščitnika sv. Elizabeta in sv. Ludovik, dasi sta bila kraljevega rodu.

Tudi posvetne ali zemeljske skrbi morejo tedaj človeka še ohraniti na potu popolnosti, a prevelike zemeljske skrbi, ki bi utegnile človeka odvrniti popolnoma od Boga, je treba odločno zavračati. „Njim, ki Boga ljubijo, služi vse k dobremu.“ (Rim. 8. 28).

(Dalje prih.)

Znamenito spreobrnenje in njega utemeljitev.

Edavno je prestopil v sv. katoliško Cerkev znameniti holandski zdravnik, pisatelj in učenjak Eden (dr. Frederik van Eeden). Vzgojen je bil v protestantski veri: kot dorasel mož se ni držal nobene vere; bil je brezverec in v svojih spisih krščanski veri odločno nasproten. Umevno je, da je prestop tega moža zbudil ne malo začudenje; posebno zato, ker je na Holandskem malo tako uglednih in spoštovanih mož, kaker je Eden.

Prijatelji in znanci so prosili učenjaka, naj jim vender pojasni, kaj ga je k prestopu v katoliško vero nagnilo. Razni časopisi so pozivali svojega velikega pisatelja, naj pove javnosti, kako je našel pot v katoliško Cerkev. Po dolgem obotavljanju in nerad se je Eden nazadnje odločil, da priredi v mestu Hagu (Haag) predavanje o svojem spreobrnenju in njega nagibih.

Predavanje je bilo napovedano na 29. aprila t. l. Velika dvorana je bila polna poslušavcev. Prišli so ljudje vseh vrst, vseh stanov, največ pa učenega

sveta (pisateljev, vseučiliških profesorjev, zdravnikov, visokih državnikov in podobnih). Udeležil se je predavanja tudi holandski minister prosvete s člani akademije znanosti.

Spreobrnjenec je v svojem predavanju med drugim povedal sledeče:

„Katoliška Cerkev, ki ji sedaj pripadam, je v popolnem nasprotju z današnjim materijalizmom. Iskal sem, kako bi se v meni izpolnili verski čuti in kako bi zadovoljil verskim potrebam. K nobeni veri nisem pripadal, čutil sem pa v sebi brezmejno žejo in lakoto po verskem življenju. Po daljšem raziskovanju in prevdarjanju sem sklenil: edino sveta rimsko-katoliška Cerkev, ki noč in dan izpolnuje z bogoslužjem in ki po Kristusu v vseh posledicah življenja zadosti človeku, edino ta cerkev more dati uteho moji duši. Le v katoliški Cerkvi pride vse, kar je verskega, do polne veljave.“

„Leta in leta sem bil sam za se, samostojen in ponosen na to, da sem sam. Čutil sem pa, da sam ne morem naprej. V katoliškem samostanu sem našel mir, ki ga je srce tako zelo pogrešalo. Menih, ki premišluje o svetih stvareh, ta menih, ki ga imajo mnogi za nepotrebne lenuha, je po mojih mislih zelo koristen človek, ker sè svojim délovanjem pospešuje naš najvišji cilj. Ne motijo ga posvetne stvari, zato snuje v nadnaravnem življenju in zbira moči, ki jih organizira v sebi in razžareva na druge živeče mej svetom. Molitve, sveto mašo in pobožne vaje opravljajo menihi v svetem ozračju in služijo nam v naše odrešenje. V samostanu sem našel svoj dom. Tu sem se naučil visoko ceniti rožni venec. Poznal sem Jezusa, pa nisem vedel, kaj hoče On od mene. Kot ubožec sem prišel k Cerkvi; sprejela me je z odprtimi rokami, kaker prijatelja, ki ga je že dolgo čakala. Ljudem, ki me vprašujejo, zakaj sem postal katoličan, odgovorjam: Če bi vi preizkusili, kar sem skusil jaz, bi bili postali katoličani veliko prej kot sem jaz.“

„Kaj nam je vera družega kot zavest, da smo v resnici; ta ne potrebuje dokazov in po dokazih sploh ne vprašuje. Vsi ljudje stremijo za tistim veseljem, ki je trajno in ki daje zadoščenje duši. Poželjenje samo napravi človeka nesrečnega, zato vidi in najde budizem vrhunec sreče v „nirvani“, t. j. v odstranitvi vsega poželenja. Veselje, ki nam ga dajeta znanost in umetnost, nima trajne vrednosti: samo v združenju z najvišjim bitjem — v krščanski veri — dosežemo veselje, ki nas zadosti in nam dodeli pravi mir.“

„Priznam, da mnogim manjka zavest o tem, da je in mora biti Bog. O hijeroglifih bi n. pr. kedo lahko trdil, da so le slučajni znaki brez vsakega pomena. Oni pa, ki vedo, da pomenijo ta znamenja pisavo, najdejo v hijeroglifih skrivnosti celega naroda. Med tem, ko eni pripisujejo vse le slučaju in ničesar ne iznajdejo, korakajo drugi krepko od verovanja do pojmovanja in do spoznanja resnice, ki da človeku notranje zadoščenje. Prvi se pač posmehujejo drugim, češ, da so domišljavi; pa so vender le sami slepi in gluhi v tem, kjer gre za spoznanje in priznanje resnice.“

„Če se svet podvrže verskemu redu in vzgoji, — jaz upam, da se bo — potem nam ni treba črno gledati v bodočnost: Svet gre naprej, gre navzgor, gre spoznanju resnice naproti!“

„Vi mlajši pa med mojimi poslušavci, vérujte, zaupajte, iščite veselje, ki je trajno, iščite veselje, ki daje zadoščenje, živite preprosto in delajte kaj koristnega! Naj Sv. Duh vodi vas in mene. Amen.“

Globok vtis so napravile take besede iz ust enega najuglednejših učenjakov holandskih. Besede, ki jih je govoril Eden o svojem dušnem življenju, so jasne, pa tudi tako lepe, da jih je holandska domovina učenega Edena — čeravno je protestantska — sprejela sè vsem spoštovanjem. Še sedaj pišejo prvi holandski časniki in znanstvene revije o tem znamenitem predavanju slovitega spreobrnjenca.

Dr. V. P.

Kako je z našim delom za bolniško postrežbo.

zadnjem zv. Cv. je eden tretjerednikov povedal svoje misli o postrežbi bolnikov, za katere naj bi se tretji red bolj zavzel ko dosedaj. Misli so dobre, pa ž njimi bolnikom še ni nič pomagano; treba je te misli izvesti, ali kaker pravijo in pišejo sedaj: udejstvovati. Zato smo takoj razposlali na vse gg. voditelje pošne položnice (in tudi nekaterim drugim) ter jih prosili, naj oznanijo pri prvem shodu ter nabirajo milodare v ta namen. Nekateri so že nekaj poslali, drugi še nabirajo. — Prosili smo tudi, naj se zglasijo vse tiste tretjerednice, ki bi bile zmožne in pripravne izučiti se v bolniški postrežbi. V Ljubljani se je zglasila 1, v Begunjah pri Cirknici 2, drugod še pomišljajo. — Prav je, da se ne prenačimo, pa vedimo, da sè samim pomišljanjem ne bomo nikamer prišli. V Ljubljani bi tretjeredniki že lahko imeli svoj dom — lep dom, na zelo ugodnem mestu, za primeroma majhino ceno, pa so pomišljali in cincali in nezaupljivo gledali, ko je voditelj oznanil in prosil, naj porabijo ugodno priliko, pa še denes nimajo nič. Le nekateri so se poprijeli dela, drugi so stali od daleč in pritrjevali: „dobro bi bilo“, pa pomagali niso nič, četudi bi bili lahko izdatno — tretji so pa celo proti delali . . .

Ali naj se ta žalostna zgodba ponovi pri delu, ki je sedaj nameravamo, pri delu, ki je nalaga vodilo samo? Tega gotovo ne bote dopustili, posebno ker vas je veliko število in radi darujete, kjer je potreba. Bolniki so pa postrežbe potrebni — ali morebiti ne? Potrebni so take postrežbe, ki jim lajša bolezen in ki kaj pomaga. V ta namen je treba izvežbanih oseb. In take vzgojiti in k bolnikom poslati, to je namen našega dela.

Posamezni ga ne moremo izpeljati, tudi ena ali dve skupščini ne, vsem skupščinam in vsem njihovim udom skupno združenim v celi Sloveniji se pa to delo more prav dobro posrečiti. Zavzeti se morajo za to delo najprej vsi voditelji samostanskih skupščin in vsi voditelji tretjega reda po deželi. Voditelji naj stvar pojasnijo na podlagi vodila, ki ukazuje: „Vsak po svoji moči naj nekoliko skupaj zlože, da se podpirajo ubožniši iz števila udov.“ (pogl. II. § 12.) „K bolnemu tovarišu naj predstojniki sami gredo, ali naj koga pošljejo, da bo izpolnil dolžnosti ljubezni.“ (pogl. II. § 13.) Za voditelji naj pospešujejo začetek organizacije bolniških strežnic predstojništva skupščin — vsa predstojništva vseh tretjerrednih skupščin v celi Sloveniji t. j. vsi in vsak prednik mej moškimi, vse in vsaka posamezna prednica mej ženskami, vsi odborniki in vse odbornice vsake posamezne skupščine na slovenskih tleh in koliker je mogoče tudi na tujem bivajoči. Delati morajo pa za to tudi vsi udje tretjega reda in priporočati postrežbo bolnikov mej sabo in tudi pri družih, ki niso v tretjem redu, pa imajo usmiljeno srce. Vsi skupaj združeni in vsak posamezni od moških in ženskih tretjega reda v Sloveniji naj si takoj določi, kako bo delo za bolniško postrežbo podpiral, prav nihče naj se ne odtegne, ampak naj stori kar more po svojih močeh, pa bote videli, da bomo v prihodnjem letu že imeli marsikaj, nad čemer sedaj še nekateri dvojite. Brez truda seveda ne bo šlo, tudi na težave smo pripravljeni, saj že pregovor pravi: „Vsak začetek je težak,“ toda ljubezen bo vse premagala.

„Lepe besede!“ bote nekateri rekli. Prav! Tem lepim besedam naj sledijo lepa dejanja na vaši strani. Sv. Janez Evangelist piše: „Otročiči! Ne ljubite z besedo in jezikom, ampak v dejanju in resnici.“

Bodi svetloba.

7. ugovor: »Mojzes je lagal, kaker lažeš ti, ko govoriš otrokom o sv. Miklavžu.«

Te besede je zapisal pisavec knjižice: „Socijalizem in vera“. Kar piše v nji imenuje „socijalistiški evangelij.“ Na to krivično trditev naj tu na kratko odgovorimo.

Kedaj je Mojzes lagal? Pisavec omenjene knjižice misli, da takrat, ko piše o stvarjenju sveta v šestih dneh. Kos premoga, ki ga primeš v roko, te namreč uči, — tako piše — da je zemlja, iz katere je premog vzet, veliko starejša, kakor pa trdi Mojzes. Iz tega sklepa, da je Mojzes lagal. In ker je tu lagal, sklepa nadalje, je lagal tudi, ko pravi, da mu je Bog na Sinajski gori izročil 10 božjih zapovedi.

Iz tega zaključuje, da je razvidno, da tudi duhovniki lažejo in sicer vedoma, ker učijo, da sveto pismo ne laže.

Prijatelj, ki je knjižico v roke dobil, mi jo pokaže in pravi: „Če je temu tako, potem res ni čudno, da vera peša v ljudeh.“ Toda temu ni tako, sem mu odgovoril. Ta izvajanja pisavca „socijalističnega evangelija“ so v mnogem napačna. Poglejva njegove dokaze! Kaj uči kos premoga? Moderna znanost pravi o njem, da je to okameneli les pragozdov in pa da se je to spreminjanje lesa v kamen vršilo skozi dolgo dobo — (kako dolgo, o tem tudi naravoslovci niso na jasnem). Ali morda to nasprotuje Mojzesovemu nauku o stvarjenju sveta v šestih dneh? Prav nič. Mojzes v svoji knjigi ni nameraval pisati nauk o zemlji (geologije) in bi ga ljudstvo tudi ne razumelo. Splošno je znano, da so ljudje njegove dobe smatrali zemljo za ploščo, ne pa za kroglo; o marsičem so imeli drugačne misli, kot jih imamo sedaj. Mojzes je hotel proti nauku paganskih sosedov svojim bravcem le povedati, da je ta svet od Boga ustvarjen in sicer brez kake tuje pomoči. Da je stvarjenje razdelil na šest dni ima svoj vzrok v tem, ker je Mojzes hotel povdariti Izraelcem posvečevanje sabote in pa ker je na tak način z lahkoto poljudno dopovedal Izraelcem, da smejo častiti po božje le Boga — Stvarnika, ne pa n. pr. sonca, lune, raznih živali in stvari, ki jih je Bog ustvaril, in so stvari, ne pa bogovi. Ker piše za ljudi svoje dobe, je umevno, da rabi izraze tedanjih naravoslovnih naziranj, ker bi ga drugače ljudstvo ne umelo, ni pa imel namena pisati učne knjige ali razprav o naravoslovju. Mi še dandenes pravimo: Sonce vzhaja in zahaja, če tudi vemo, da to ni res, ker nam je znano, da se zemlja vrti okoli sonca, ne pa narobe.

Iz tega je jasno in dovolj razvidno, da Mojzes ni lagal: ravno premog potrjuje resnico njegovih besed. Ker je premog nastal iz lesa, kaže da je tedaj moralo biti življenje na svetu, gotovo vsaj rastlinsko življenje. Prirodoslovna znanost pa uči, da nobeno življenje ne nastane iz mrtve snovi. Ista znanost uči, da nobeno življenje ne nastane samo iz sebe, ampak le iz drugega živega bitja (Pasteur), torej ne preostane drugega, kaker pritrđiti, da je Bog ustvaril vse, kar živi in se giblje na svetu. Ravno to pa Mojzes uči. Torej trdi resnico in on ni lagal. Laže tisti, ki vedoma neresnico trdi. To je storil — ne Mojzes, ampak „socijalistiški evangelij.“

Slično kaker pisavec „socijalističnega evangelija“, lahko zdaj sklepamo nadalje: Mojzes ni lagal, ko je pisal o stvarjenju sveta, tedaj tudi ni lagal, ko je sè Sinajske gore prinesel deset božjih zapovedi. — Pa vzemimo slučaj — čemer pa ue pritrđimo —, da bi bil lagal, kaj bi sledilo iz tega?

Prevsem to, da je izraelsko ljudstvo, to je okoli 600.000 mož, mej katerimi je bilo, kaker dokazujejo najnovejše izkopnine, mnogo zelo učenih, nasedlo goljufu ter brez dokazov sprejelo nase težko breme postav, kakeršnih ne najdemo pri nobenemu drugemu sodobnemu narodu. Že samo to bi bil večji čudež, kaker vsi čudeži, kar jih pripoveduje Mojzes. Nadalje pa sledi iz domnevanja, da je Mojzes lagal, da so goljufi tudi vsi tisti, ki so Mojzesovo postavo branili in širili, če ravno zgodovina govori, da so bili resnico-ljubni, čednostni in značajni možje. Tak goljuf bi bil n. pr. prerok Jeremija,

če tudi nam ga zgodovina slika kot enega najplemenitiših in najbolj nežno-čutečih mož starega zakona. Da bi ostal zvest svojemu poklicu je žrtvoval vse prijetnosti svojega življenja in se ni bal celo verig in ječe. Tak goljuf bi bil po „socialistiškem evangeliju“ naš Zveličar Jezus, ki ga sicer ves sodobni svet slika kot najplemenitišega, najmodrejšega, najbolj resnicoljubnega moža, ker tudi on, ne samo da ni zavrnil Mojzesa in njegovih nauk, ampak jih je celo znova potrdil.

Iz tega lahko vsakedo spozna, koliko neverjetnih in nedokazanih reči mora verjeti, kdor hoče verjeti socialističnemu nauku, da je Mojzes lagal in se hoče izogniti katoliški veri. „Socialistiški evangelij“ uči kriv nauk, vreden obsodbe in je katoličanom prepovedan.

8. ugovor: »Bog ni pravičen, ker bi drugače ne dal nemu vse, a drugemu nič.«

Ni ga ugovora, dandenes bolj pogostega, kaker je ravno ta. Umljivo je to, ker morda res ni zijał še nikedar tak prepad mej bogatini in siromaki, kaker dandenes. Ali je pa ta ugovor opravičen? Ne!

Pred vsem treba povdariti, da Bog človeka ni takega ustvaril, kakršen je zdaj. Bog ga je ustvaril srečnega in blaženega, obdaril ga je s telesnimi in duševnimi prednostmi, postavil ga je v raj. Še le greh je prinesel, kar imenujemo nadlogo: nevednost, bolezn, šibkost razuma, nagnenje volje k slabemu, neurejene strasti in vse kar je ž njimi združeno. Vse klicanje po enakosti mej ljudmi v premoženju in drugih rečeh tako ni družega, kaker domotožje človeškega rodu po izgubljenem raju — vsled greha.

Že radi izvirnega greha in njegovih nasledkov je popolna enakost mej ljudmi naravnost izključena. Najbolje bote to spoznali iz zgleda: Poludne je. Lačen, žejen in truden od dela prideš domov, da se odpočiješ in okrepaš: pričneš s kosilom, vsedeš se na stol, zdaj pa dovoli, da te vprašam: Odkod je stol, na katerem sediš? Predno je bilo drevo posekano, sežagano in v toliko obdelano, da je bilo mogoče napraviti stol, koliko krepkih rok se je moralo pri tem gibati in delati. Ravno taka, kaker sè stolom, je tudi s krožniki, žlīco, vilicami i. t. d.; z obleko, ki jo nosiš, s hrano, katero vživaš, s knjigami in časopisi, ki jih bereš i. t. d. Ni-li na milijone in milijone ljudi, ki leto in dan ne delajo družega, kakor to, da preskrbe drugim udobno, prijetno življenje?

Vprašam te, zakaj to delajo? Ti kmetje in rokodelci, ti zidarji in tesarji, zakaj opravljajo taka dela? Ali morda iz ljubezni do bližnjega ali pa le za kratek čas? Ali ne večina le zato, ker jih sili potreba, ker morajo delati, da žive od tega? Če bi torej, kaker ti želiš, vsi ljudje imeli enako, ali bi hotel potem še kedo kaj delati in posebno še za druge? „Saj bi jih država k temu prisilila!“ praviš. Morda, a najbrže ne, ker skušnja uči, da nobena prisiljena reč nima trajnega vspeha. Pozabiti se pri tem ne sme, da bi kljub enakosti v premoženju, s tem še zdaleka ne bi bile izenačene lastnosti ljudi. Kaker je namreč nemogoče izbrisati sledove izvirnega greha na zemlji, istotako je

nemogoče zjednačiti vse ljudi, ker je pač nemogoče zopet upostaviti raj na zemlji. Pač, mogoče je! Mogoče je, da bi ljudje zopet začeli življenje prvih kristjanov in bi se po njihovem zgledu ljubili med seboj; mogoče je, da bi ljudje enako kaker sv. Frančišek upostavili raj v svojem srcu in s tem zase upostavili raj na zemlji. Toda eno hibo ima tudi ta možnost, to namreč, da je ljudem, ki so dosegli ta raj v svojem srcu čisto vseeno, če kaj imajo ali ne, ker sploh več ne čutijo neenakosti in če zanjo vedo, jih ne moti.

Oklepajte se nazorov sv. Frančiška, širite mej druge njegova načela, posebno njegov tretji red, pa bo izginila tožba pokvarjenega sveta.

P. Angelik.

Spomini na generalni kapitelj l. 1921.

† P. A. Č.

(Konec.)

am pa po kapitelju? Večina smo imeli še eno gorko željo: Videti Sv. Očeta, prejeti njegov blagoslov, biti v Rimu. Kedo ne bi porabil lepe prilike, ako je že tako blizu in ne bi pohitel v večno mesto, zlasti, ako mu bo dana še prilika priti v bližino Sv. Očeta. Drugi dan 25. maja ob 10. uri smo poslovivši se od ljubljene Porcijunkule odšli na bližnji kolodvor in se odpeljali proti — Rimu.

Vožnja proti večnemu mestu je bila zlasti za one, ki še nikedar nismo bili v teh krajih, tembolj zajemljiva, čim bližje smo bili Rimu. Od zadnje železniške postaje dalje proti Rimu pa že več nismo mogli krotiti svoje radovednosti. Ponovno smo kukali zdaj pri enem, zdaj pri drugem oknu, če bomo kaj od večnega mesta ugledali. Prvo, kar smo že od daleč zagledali, je bila mogočna kupola cerkve sv. Petra, ki nad vsemi rimskimi palačami in zvoniki gospoduje in štrli visoko proti nebu. Ob polu petih popoldne smo srečno privozili na glavni rimski kolodvor. Skrbno sem moral paziti, da se pri vsi svoji velikosti nisem zgubil v gnječi nešteti potnikov. Da bi mej Rimljani preveč pozornosti ne vzbujali, smo se razkropili: eni so si poiskali kočijaže, drugi smo šli peš do cerkve sv. Antona in samostana poleg, kjer ima naš p. general svoj sedež in so tudi visoke šole za našo redovno mladino. V tem samostanu sv. Antona smo bivali, dokler smo se mudili v Rimu.

V Rimu, — večnem mestu — sem. Sam sebi skorej nisem verjel, da sem v mestu, o katerem sem v šolah toliko raznih verjetnih in izmišljenih dogodkov slišal, — v mestu, ki je bilo središče paganstva — ki je središče krščanstva — v mestu, kjer so marterniki prelili toliko krvi — v mestu, kjer je sedež vidnega poglavarja sv. kat. Cerkve. Kar drvili so pred menoj v duhu

razni zgodovinski spomini, ko sem se zavedal, da sem v Rimu. Mogoče da pričakujete kaj več slišati ali brati o tem zgodovinsko tako važnem mestu. Oprostite. Ne morem vam vstreči. Prvič se v natanko opisovanje tega velikega mesta ne morem spustiti, ker sem je le površno ogledal. Kedor hoče mesto Rim vsaj nekoliko poznati, mora najmanj par mesecev v njem ostati. Jaz sem bil v Rimu le dobrih 5 dni. Da ne bom o Rimu kaj premalo ali napak povedal, bo najbolje opisovanja ne načeti. Sicer ste pa nekateri v Rimu že sami bili, ali ste o njem brali v kakih dobrih, zanesljivih knjigah. Če ste pa kaj bolj radovedni, pa porabite prvo ugodno priliko in se peljite tja, žal vam ne bo. — Nekaj vam moram pa le povedati o Rimu, namreč tisto, kar je na mene napravilo največji vtis. To so: svetišča božja in cerkve, katerih šteje Rim na stotine. Ta so za Rim največja krasota. Krščanska umetnost je v njih osredotočila vse svoje bogastvo; tu so dovršeni umotvori. Ne da se z besedami opisati, kako lepa, dragocena, dovršena dela so v katoliških cerkvah v Rimu. To si mora človek ogledati z lastnimi očmi. Tu sem naj pridejo tisti, ki imajo polna usta obrekovanj in zabavljic proti kat. Cerkvi — da ni nič storila za kulturo, za umetnost, da je nazadnjaška itd. Naj pridejo v te cerkve, pa se bodo na lastne oči prepričali, kako velike krivice delajo kat. Cerkvi.

Kar nas je najbolj vleklo v Rim, je bila želja videti Sv. Očeta. Komaj smo čakali, kedaj nam bodo povedali, da se bomo smeli pokloniti Sv. Očetu. 30. maja je naznanil novi p. general: Jutri ob $\frac{1}{2}$ 1. popoldne se vsi zberite pred Vatikanom, da se bomo skupno poklonili Sv. Očetu. Bili smo zelo točni. Predno je bilo treba, smo že čakali v Vatikanu. V kotu čakalnice na dolgem stolu sem opazil cel kup raznovrstnih ženskih klobukov in slamnikov. Rekli so nam, da je več gospâ pri Sv. Očetu, pa so morale klobuke ozir. slamnike odložiti, ker pred Sv. Očeta ni dovoljeno ženskam s klobukom na glavi, ampak mora vsaka ogrniti si glavo s šerpo. Ko je ta deputacija gospa bila zaslišana, so vatikanski dvorjani nas povabili v sprejemnico. V nji se razvrstimo v četrrokotu. Ne čakamo dolgo, kar zagledamo pri vratih veselega obličja bližajočega se papeža Benedikta XV. Vsi se mu dostojno poklonimo. Oni stopijo v sredo dvorane ter nam prav očetovsko govore kakih 10 minut. Izrazili so veselje, da nas vidijo v tolikem številu, izrekli še enkrat zadovoljstvo nad izvolitvijo novega redovnega poglavarja. Nato so nas s povzdignjenimi rokami prosili rekoč: Kaker je bil sv. Frančišek sè svojimi sobrati mogočna podpora sv. Cerkve v svojem času, tako si tudi vi v svojih provincijah prizadevajte delovati v duhu sv. Frančiška, da bo vaš red tudi v sedanjih časih Cerkvi v pomoč in tolažbo. Na to smo vsi pokleknili; Sv. Oče so pa v družbi p. generala šli po vrsti do vsakega izmej nas, da so za slehrnega zvedeli, od kod je in so mu dali poljubiti roko. Ko so nas blagoslovili, smo duhovno veseli in pokrepčani zapustili Vatikan — ječo Sv. Očeta.

Zdaj sem gojil še edino željo obiskati goro Alvernijo; na vsaki način moram priti na Alvernijo! Samo to me je še skrbelo, kje bo mnašel tovariša; sam namreč nisem nič kaj rad hodil po Laškem. Zato poprašujem, kedo

izmej provincijalov bo šel te dni proti domu in bi mimogrede rad obiskal goro Alvernijo. Kmalu se mi je posrečilo dobiti blagega tovariša p. Feliksa, provincijala iz Pariza, ki je imel isti načrt, kaker jaz. Dne 1. junija sva se poslovila od sobratov v Rimu ter se z dopoldanskim vlakom odpeljala. Torej tudi Alvernijo — serafinsko goro Kalvarijo — bom videl! Mej vožnjo sem zvedavo opazoval razne kraje, po katerih je tekla železnica. Okoli 1. popoldne smo dospeli v Aredzo (Arezzo), lepo mesto v toskanski pokrajini. Tu sva presedla v drugi vlak, ki pelje proti Bibijeni pod Alvernijo. Ker sva imela mnogo časa na razpolago, sva se zglasila v malem frančiškanskem hospicu. Sobratje so ravno končali obed. Tudi midva sva bila deležna skromnega kosila, katerega sva bila po dolgi vožnji potrebna. Omeniti moram, da sem tukaj prvič okusil, da je surovi bob (samo jedrò) sè soljo kaj dobra, zdrava jed, katera Lahom zelo diši in tekne. Naši ljudje imajo seveda o bobu drugačne predsodke. Čez dobro uro sva že sedela v vlaku proti Bibijeni. Le nekaj kratkih postaj naju je še ločilo od mesteca. Ko sva izstopila v Bibijeni, naju je obsula truma nadležnih kočijažev, katerih se nisva mogla iznebiti. Pariški p. provincijal je pripomnil, da so kaker sitne muhe. Vsak bi naju bil rad vzel na svoj voz, tako uljudni so bili! Pa sva imela že določenega voznika. P. provincijal v Aredzu nama je namreč izročil list, na katerem je bilo zapisano ime voznika, ki naj ga vzameva. Ta je bil velik, že prileten mož, ki je imel tri sinove frančiškane. Seveda sva ga brez pomisleka izbrala za voznika, ker nama je bil kot tak v nekakem duhovskem sorodstvu. Pri računu je pa le pokazal, da denar ne pozna sorodstva. Za vožnjo do Alvernije in nazaj nama je računal 120 lir! Mene račun ni posebno zadel, ker je blagi p. Parižan sam odštél 100 lir, na mene je prišlo le 20 lir, katere sem rad odštél. Sicer bi bil jaz rajši peš šel, ker sem bil takrat še dober v nogah in bi bil rad, da bi bil napravil neke vrste spokorno romanje na Alvernijo. A vljudnost je terjala, da sem se prilagodil volji tovariša, ki ni bil vajen, kaker se je videlo, dolge, naporne hoje. Na vse zadnje pa, ko sva se vozila dolgo po strmem klanjcu, se mi je pa le dobro zdelo, da sva vzela voz, ker se je pot le vlekla in peš hoditi bi ne bilo brez potu.

Za nas čudovito in znamenito goro Alvernijo ali, kaker Lahi pišejo, Verno sem že zagledal, predno smo dospeli na železniško postajo v Bibijeni. Nihče mi je ni pokazal, vender sem oziraje se skozi okno in iskaje mej okoliškimi hribi Alvernijo, takoj vganil, katera je. Že od daleč se namreč odlikuje od drugih gora v bližini. Druge gore so po večini gole. Ta pa je gosto poraščena in najviša mej njimi. Vrh tega je na enem koncu kaker odsekana. Ko sva se ji po slabi, razorani gorski cesti bližala, se mi je dozdevalo, kaker bi šla na naše Lušarje. Ni sicer tako strma, a vender nekoliko spominja na to božjo pot. Z vozom se prav do samostana na vrhu ne more, ker je zadnji oddelek z navadnim vozom nedostopen. Vožnja iz Bibijene do vznožja Alvernije je trajala skorej tri ure. Mej potom se mi je ponujala prilika marsikaj pogovoriti se s tovarišem patrom Francozom. Saj v taki družbi še nisem bil. Ker je bil p. Feliks uljuden in zgovoren, mi je marsikaj povedal o sedanjih razmerah na Francoskem. Opisal mi jih je, da so zdaj po vojski

v marsičem na boljšem. Ker so se mej vojsko tudi frančiškani pokazali vnete, zveste domoljube, zdaj vlada to vpoštevaj in jim je hvaležna. Sicer jim še ni dovoljeno v redovni obleki javno nastopati, vendar jim ne dela nikakih ovir pri izvrševanju poklica. Upati je, da bo tudi za nje zasijalo sonce slobode in neoviranega delovanja. Vojska je redu ugrabila mnogo sobratov mašnikov in br. laikov. Zatrjeval mi je, da se v verskem oziru Francozi, zlasti izobraženi, obračajo vedno na bolje. Iz njegovega govorjenja sem tudi povzel, kako zelo ima v želodcu slehrni Francoz sosede — Nemce — bolj neprebavljivi so njim, kaker so nam Slovenom. Imajo pa tudi vzrok za to, ker vedo, da se bodo Nemci prej ali slej zopet ž njimi pomerili z orožjem.

Dasi se je pot v hrib počasi vlekla, vendar se mi je zdelo, da smo hitro dospeli mej takim pogovorom pod Alvernijo. Pri gostilni pod goro je voznik vstavil, ker ni mogel več v hrib s konji: midva stopiva z voza in vbereva peš pot po strmini, ki je tlakovana sè štirivoglatim kamenjem. Nasproti nama pride velik, častitljiv frančiškan p. Karol Lendetu, ki je bil na Alvernijo poslan za spovednika, ker zna več jezikov. Po rodu je Francoz. Temu je p. Feliks že prej naznanil svoj prihod, zato nama je prišel naproti. Rojaka sta seveda začela zgovorno ščebetati v materinščini; jaz sem stopal par korakov pred njima, da ju nisem motil in sem porabil to priliko, da sem se nekoliko duhovno zbral in premišljeval, kako svetemu kraju se bližam — kraju, ki je bil sv. Frančišku nad vse ljub, kraju, kjer je naš sv. očak prejel od gospoda Jezusa sv. petere zane, dragoceno plačilo za veliko ljubezen.

Že smo na cilju, na vrhu Alverne pred dokaj prostornim samostanom in prijazno samostansko, božjepotno cerkvijo. Prijazni p. Karol naju takoj predstavi p. predstojniku samostana, kateremu se priporočiva za prenočišče. Ker je bil že čas večerje, sva šla z družino v prostorno obednico. Priomniti moram, da je frančiškanski samostan na Alverni neke vrste „ritiro“ t. j. samostan za duhovno samoto in duhovne vaje. Tu je tudi novincijat. Takoj sem opazil, da se ondotni redovniki zavedajo, na kako svetem kraju in v kako strogem samostanu prebivajo. Večerjo imajo že ob 6. uri, da morejo prej k počitku. Ker vstajajo o polnoči in se zbirajo na koru, k ponočnemu opravljanju brevirja t. j. jutranjic ali matutina. V obednici molčijo celi čas obeda in večerje. Le v izrednih slučajih oprostí predstojnik od molčanja. In tak vzrok je bil tudi najin prihod; predstojnik je iz spoštovanja do došlih tujcev sobratov dal dovoljenje, da smo smeli v obednici govoriti. Po večerji sva se tudi midva s tovarišem podala k počitku, ker sva ga bila tudi potrebna, saj sva v enem dnevu napravila dolgo pot iz Rima do Alverne.

Drugo jutro sva zjutraj opravila svoje pobožnosti, potem nama je postrežljivi p. Karol razkazal znamenitosti gore Alverne, samostana in cerkve. Bil je v tem zelo spreten, saj se pa tudi skorej vsaki dan vadi v tem delu postrežljivosti, ker romarji vsaki dan sem prihajajo. In rayno on jim lahko razloži posamezne važnosti tega kraja, ker govori: francoski, laški, angleški in nemški jezik.

Najprvo smo šli iz samostana v gozd. Tik samostana pred gozdom stopimo na samostansko pokopališče, ki pa nima skorej nič podobnega z našimi pokopališči. Sè zidom obdani prostor je brez velikega križa v sredi in brez grobnih spominikov. Čudno se mi je to zdelo, pa sem si mislil: mogoče se to vjema sè strogostjo tega samostana, in se na ta način izraža, naj se redovnik, spokornik z ozirom na ta svet popolnoma pozabljen, zapuščen češ: prah si in v prah se boš povrnil. S pokopališča smo šli v gozd. Čudil sem se, da je tako močno zaraščen, kaker so naši veliki gozdi. Da ga še niso izsekali, je zasluga ondotnih frančiškanov, ker previdno in gospodarsko ravnaajo. Imajo pa tudi v tem oziru gotove predpise. Gozd namreč ni njihova last, ampak jim je dan le v porabo. Zdaj je last mesta Firenc. Vlada je že hotela les izsekati, pa so se ljudje iz spoštovanja do Alverne temu vpri. Smreke, hoje, bukve so v tem gozdu izredno debele. Tako naju je p. Karol peljal k smreki, o kateri pravijo, da je iz Frančiškovih časov. Ima posebno ime: „Abetone.“ Nalašč sem jo premeril: šest mojih ne malih objemov obsega! Res za Italijo nekaj nenavadnega! Gora Alverna se na severnem kraju končava v strme prepade, kjer velikanske pečine delajo navpične stene. Mej temi stenami so se za časa sv. Frančiška skrivali tatje, roparji in razbojniki. In pripoveduje se, da je enega teh s krive in grešne poti rešil sv. Frančišek in mu je dal za spomin na njegovo prejšnje grešno življenje ime fr. Lupus t. j. brat volk! Zlasti nama je p. Karol več skalnatih votlin razkazal v bližini cerkve in samostana. Pri vsaki je imel kaj povedati, kako je v zvezi sè življenjem sv. Frančiška. V te votline se je sv. Frančišek umikal, da se je ob času posebnih pobožnosti odtegnil ljudem. Najvažniši kraj sredi teh votlin in pečin je mesto, kjer je sv. Frančišek dve leti pred svojo smrtjo prejel od križanega Jezusa sv. petere rane. Na tem kraju je postavljena lepa kapelica, kjer se vsaki dan opravi več sv. maš. Semkaj gre vsaki dan samostanska družina po večernicah v procesiji iz cerkve pojoč tja grede v koralu cerkveno pesem: *Crucis Christi mons Alvernae . . .* V kapelici prav na kraju prejetja peterih ran zapojeta dva klerika kazaje na dotično mesto: *Signasti Domine servum tuum Franciscum hic t. j. zaznamoval si Gospod svojega služabnika Frančiška tukaj.* Po opravljenih molitvah se zopet vsa družina pojoč litanije M. B. v procesiji vrne v cerkev. Te pobožnosti se mora udeležiti tudi vsak tujec, ki je takrat na Alverni. Zato sva se jim midva, pa še prav rada, pridružila. Na Alverni sva se mudila en cel dan. Na ta način nama je bilo mogoče ogledati vse znamenitosti tega kraja in pa v cerkvi opraviti razne pobožnosti. Saj se na tako svetem kraju posebno lahko in zbrano moli. Isti večer so prišli na goro trije drugi provincijali. Ti so iz Bibijene peš hodili, zelo trudni in potni so bili. Da se ne bi prehladili, so jih, kaker je že navada za take slučaje, povabili v kuhinjo, tu so se pri ognju, ki je plapolal sredi obširnega ognjišča, ogreli in dobro posušili. Še le potem so mogli v obednico k večerji. Drugo jutro ob 9. sva se s pariškimi p. provincijalom zahvalila sobratom ter se poslovila od kraja milosti. Pod Alverno naju je že čakal voznik. Ker je deževalo, je bila cesta blatna, prav slaba za vožnjo; še slabša bi bila za peš hojo. Vender sva bila opoludne

že pri frančiškanih v Bibijeni, kjer so nama bratovski postregli. Okoli 2. ure popoldne sva se vsedla v Bibijeni v vlak, ki naju je vozil nazaj v Aredzo. Tu sva se presedla v vlak, ki je prihajal iz Rima in vozil proti Firencam. Proti večeru smo dospeli v Firenze. Tukaj sva se s pariškim provincijalom poslovila drug od drugega. On se je še tisti večer odpeljal dalje proti Turinu. Mene so pa nekatera opravila čez noč pridržala v mestu. Prenočil sem pri prijaznih sobratih v franč. samostanu Oni Santi. Ko sem drugi dan obiskal našo tiskarno v dobro uro od Firenc oddaljenih Kvarakih in sem vsaj površno ogledal eno najlepših mest Italije, sem se še isti dan odpeljal proti Bolonji — Ferrari in mimo Padove v Benetke. Tu sem v cerkvi Karmelitov maševal. Po zajtrku sem imel še precej časa na razpolago. Ta čas sem porabil v to, da sem popravil, kar sem pri prvem obisku Benetk opustil, namreč, da sem se vozil po „velikem kanalu“, obiskal in si ogledal Markovo cerkev in še druge znamenitosti Benetk. Okoli 11. ure sem že bil zopet na kolodvoru; izbral sem si vlak, ki je z menoj odhitel ob morskem obrežju mimo Akvileje proti Tržiču (Monfalcone). Ker sem imel na vspeh, da bom obiskal vračaje se iz Asiza svoje sobrate v Gorici, sem v Tržiču izstopil in počakal na vlak, ki je iz Trsta vozil proti Gorici. Mej vožnjo proti Gorici sem imel priliko na lastne oči videti grozno razdejanje, ki ga je povzročila svetovna strašna vojska, ki je ravno po teh krajih najbolj divjala in zahtevala neštete žrtve na blagu in na ljudeh. Dospевši v Gorico sem se prepričal, da mesto ni več ista vesela, sončna Gorica kaker je bila pred vojsko, ampak, da še na razne načine krvavi in trpi na ranah krute vojske.

V najhujši vročini sem obložen s težko prtljago pridihal dokaj utrujen in spehan k svojim sobratom v samostan na našo Kapelo ali Kostanjevico na prijaznem hribu poleg Gorice. Kakšna sprememba se je dovršila za časa vojske s tem našim najbolj mirnim samostanom! Lepa, prijazna cerkva je porušena, le nekaj zidovja še stoji. Dolgi samostan je razbit in preluknjan. Na koncu so ga toliko pozidali, da v njem zdaj prebivajo trije patri in štirje bratje lajki. Prejšnjo obednico so spremenili v — cerkvo, kamer prihajajo tudi zunanji ljudje k sv. opravilom. Velik kos vrta tik samostana je spremenjen v vojaško pokopališče. Vrt se na mnogih krajih useda, ker je ves prekrizan z rovi iz vojne dobe. Komaj sem se dobro oddehnil in se sè sobrati malo pogovoril, že pride sluga sè Sv. Gore z vabilom p. gvardijana: „Prosim, pridi jutri na Sv. Goro, boš imel tu sv. opravilo.“ Ker je bila drugi dan nedelja „Kronanica“, t. j. spomin kronanja M. B. svetogorske, sem se z veseljem odzval, dasi sem bil zelo utrujen. Drugo jutro okoli 4. ure sva romala s fr. Vitalom na Sv. Goro. Tudi ta sv. kraj M. B. je moral prenesti grozne udarce krvave svetovne vojske. Ker je bila Sv. Gora zelo važno opazovališče, zato so ravno na njo osredotočili najhujši ogenj. Tisoči in tisoči so tu v divjih naskokih obležali mej skalovjem. Krasna, mogočna bazilika in prostorni samostan sta bila najprej vpepeljena, potem razbita, da kamen ni ostal na kamenu.

Dopisi.

V Gorici je umrl 12. julija t. l. **gospod kurat Ciril Metod Vuga**. Goriški listi so se ga v toplih besedah spominjali ko vnetega duhovnika in delavnega Slovenca. Naš namen ni isto ponavljati, pač pa povedati, česar drugi niso omenili. G. Ciril je svojim ljubljnim Podgorcem pred leti pripravil sv. misijon. Veliko se je trudil, da je ljudi nanj pripravil in je tudi žel lepe uspehe. Vodili so ta misijon naši patri. Predno je šel v Podgoro, je bil nekaj let za kurata v Batah, v vasi, ki je oddaljena od Sv. Gore dve uri. Odtod je hodil na Sv. Goro ves čas, kar je bil v Batah, vsako leto slehrno soboto in na dneve pred prazniki od avgusta do oktobra pomagat spovedovati. Sedel je navadno vselej v spovednici do enajste ure zvečer, večkrat še čez, potem se je za par ur vlegel k počitku in je odhajal drugo jutro ob štirih peš domov maševat, pridigat in spovedovat. In vse to za božje plačilo. — Blagi gospod, počivaj v božjem miru!

Iz novomeškega okrožja. Dne 18. junija se je vnetim udom tretjega reda v Mokronogu spolnila srčna želja. Ta dan je bila kanonično ustanovljena tretjeredna skupščina. Nova podružnica šteje 36 starih udov in 30 novincev. Vodijo jo g. župnik, za prednico je Marija Kovačič sè Žalostne gore. Drugo nedeljo v oktobru bo pri nas v Novem mestu slovesen sprejem v tretji red, dopoludne za okolico, popoludne za mesto. Kedor želi biti sprejet, naj se zglesi s prednico ali kako odbornico 8. oktobra v zakristiji dopoludne ob polu desetih, popoludne ob polu štirih. Ker zadnjih pet let ni bilo skorej nič sprejetih, mnogo jih je pa umrlo, storite prednice, odborniki in odbornice, pa tudi drugi udje svojo dolžnost. Vse družbe in vsa društva skerbe za naraščaj, samo tretjeredniki in tretjerednice v Novem mestu in okolici nič ne storijo. Torej zganite se.

P. Sfr.

Na Sv. Gori pri Gorici so dobili dva nova zvona, težka nad 9 starih centov. Vlita sta iz ostankov starih razbitih zvonov. Kedo je odnesel druge ostanke, ne vemo, vemo pa, da je dolžan povrniti, kar je vzel. Novaprozorična kapelica je dogotovljena, slikar še dela v nji; najbrže bodo v oktobru prenesli izvirno sliko iz Gorice na Sv. Goro. Obetajo velikansko slovesnost.

Razgled po serafinskem svetu.

V naši provinciji sv. Križa na Slovenskem so imeli sredi meseca julija volitve novega predstojništva provincije. Za provincijala ali vrhovnega predstojnika provincije je bil izvoljen preč. Marijofil Holeček, njegov namestnik ali kustos provincije je p. Regalat Čebulj. Mej štirimi definitorji ali provincijalnimi svetovavci sta patra Bernardin Mlakar in Teodor Tavčar že nekaj časa poprej opravljala to služo, p. Kerubin Tušek je bil sedaj v drugo izvoljen za definitorja, četrti pa v prvo. Bog jim daj svojo pomoč, Brezmadežna naj jih podpira sè svojo mogočno priprošnjo, sv. o. Fr. daj svoj blagoslov!

Voditelji tretjega reda so skorej povsod ostali prejšnji. Nova sta: V Kamniku p. Julij Sušnik, v Brežicah p. Dijonizij Dušej. — Za misijone na Slovenskem so določeni: p. Emilijan Dovgan v Nazaretu, p. Dijonizij Dušej v Brežicah, p. Julij Sušnik v Kamniku, p. Norbert Sušnik pri Novi Štifti, p. Pavel Potočnik v Mariboru, p. Salvator Zobec v Ljubljani; za Goriško: p. Albert Pirc, p. Oton Kocjan na Sv. Gori.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo:

I. Šoberl Marija se priporoča sosestram v molitev za zdravje in udanost v voljo božjo. — Kolar Frančišek priporoča svojo bolno ženo, člane svoje družine doma in v Ameriki, posebej še sebe za odvrnitev nadaljne nesreče pri živini. — Plevel Marija priporoča svojega sina za ozdravljenje živcev. —

II. Pokojni udje skupščine:

1. **ljubljske**: Vidmar Janez in Strah Elizabeta, oba umrla v Ameriki; Marijana Medved, bivša zaupnica; Ellzb. Lušln, Uršula Kočivnik, Barb. Klepec, Marija Bajc (55 let v III. r.), Mar. Krušič, Ana Koporc, Ana Stupar, Ivana Lampelj, Frančiška Slavec; Marija Pirnat s Černuč.

2. **poljske**: Katr. Mehle, Mar. Krušič, Marjeta Dovč, Frančiška Rome.

3. **jeseniške**: Marjeta Vidmar.

4. **kamniške**: Frančiška Košir, Benkovič in Janežič (61 let v III. r.), Ktr. Rode, Mar. Cunder, Peter Cunder iz Stranj, Ana Kosirnik iz Radomelj, Ktr. Kern in Mar. Pavlič iz Vodice, Ktr. Maček iz Mengša, Janez Faletič iz Cerkelj.

5. **mariborskega okrožja**: Pokojni udje III. reda mariborskega okrožja: Maribor: Anton Rep, Jožef Zemljič, Anton Mišič, Marija Terzlnsky, Marija Zajšek, Antonija Muhr, M. Rus, Jožef Kapun, Štefan Turnšek, Ljudvig Budja, M. Kokol, Č. šolske sestre: M. Amabilis Kopitar † 29. III. 1922 v Čikagu v Ameriki in M. Evelina Verdelj † v Kamnici 3. VI. 1922. — Julija Zorman v Gradcu. Brezno: Barbara Dietinger. Sv. Martin na Pohorju: Genovefa Kobale, A. Blažič, Matilda Frešer. Slovenska Bistrica: Antonija Motaln, A. Povh, Jan. Fric, A. Prosenak, Julijana Markl, M. Šega. Poljčane: Štefan Sovič. Jarenina: Jozefa Lorbek. Sv. Križ pri Ljutomeru: A. Vajda. Sv. Tomaž pri Ormožu: Anton Munda, Al. Bezjak, Ana Munda, M. Munda, Neža Štuhec,

M. Horvat. Cirkovce: El. Frangež. Ribnica: M. Tavšak, Ivana Ogrin, El. Stemplak. Sv. Marjeta ob Pesnici: Jozefa Uhl. Studenice: Al. Arzenšek, Antonija Stoporsko. Al. Mejavšek, Uršula Koban, Uršula Gradišnik, M. Spec, M. Detiček. Črešnjevce: El. Stribelj, A. Kavkler, A. Štruc, M. Ačko, Antonija Repnik, M. Gajšek. Laporje: M. Strmšek, Ter. Berglez, M. Cintavec, Barbara Ašič. Hoče: Jozefa Predan. Ljutomer: M. Lah, A. Rozmanič, M. Kapun, Uršula Kšela, Apolonija Rižner, M. Babič, M. Kančič. Ter. Lešnik, Kata Kosi, A. Potočnik. Slovenjgradec: M. Andrejc, El. Struc. Sv. Martin pri Slovenjgradcu: Valentin Zavodnik, M. Javernik, M. Grebenšek. Starigrad: A. Rebernik, Jožef Smole, Frančiška Robnik. Sv. Ožbalt: M. Karničnik. Marenberg: Lovrenc Javornik, Urša Purkart. Zg. Sv. Kungota: Jozefa Razbočan, M. Lorbek. El. Flakus, M. Škof, Julijana Žel. Ptuj: Marjeta Žnidarič. Vuzenica: Janez Pušnik. A. Ertler, J. Trost, Jera Zidovšek, U. Salecl. M. Langbauer, J. Tajzel, M. Kumer, N. Ciglar. Sv. Janž na Dravskem polju: Urša Kocjan.

6. svetotrojiške skupščine: Sv. Jakob v Sl. g.: Zorec Marjeta. Mala Nedelja: Strniša Gera, Štefanec Marija. Sv. Tomaž: Trofenik Marjeta. Sv. Jur na Ščav.: Mirana Ana, Brumen Ana, Golnar Elizab., Klobasa Marija, Križan Franc, Kovačič Marija, Topolnik Urša, Polak Marlja, Plavec Alojz, Fras Marija. Beltinci: Žižek Marija, Matko Marija. Sv. Urban: Ilesič Marija, Arnuš Marija, Bezjak Genovefa. Sv. Trojica Sl. g.: Potočnik Terezija, Pučko Matilda, Kaučič Ignac, Kos Alojzija, Rojs Elizabeta, Zidar Ana. Sv. Lenart, Sl. g.: Živko Marija, Srčič Marija. Polenšak: Pisanec Neža, Pils Marija, Kranjc Franc, Janžekovič Anton. Sv. Benedikt: Dokl Marija, Divjak Marija. Sv. Andraž v Sl. g.: Kvar Roza. Sv. Peter pri Radgoni: Duh Marija, Javšovec Ana. Sv. Bolfenk: Bračič Cecilija, Čuček Alojz, Golob Urša. Sv. Rupert: Bezjak Jozefa. Sobota: Kovač Jula, Grgari Judita. Vusberk: Salamun Terezija, Krepek Franc. Postrak Marija. Marija Snežna: Knuplež Terezija, Grunaer Alojzija. Čerenšovec: Kobilec Katarina. Apače: Wolf Rudolf-sacerd, Fras Ivana. Sv. Ana na Krember: Neubauer Ivana, Kavčič Elizab. Sv. Jur v Sl. gor.: Polanec Gera, Lah Marija, Petrič Marija. Sv. Križ pri Ljutomeru: Slana Terezija.

7. škofjeloške: Škofja Loka: Anton Brelih, Jožef Pegam, Anton Kržišnik, Marija Dolinar, Marija Rupar, Barbara Nunar, Marijana Oman, Neža Okorn, Antonija Tavčar in Mar. Berčič. Stara Loka: Franc Langerholc, Anton Luznar, Franc Pivk, Frančiška Šink, Ana Proj in Ivana Wohlgemuth (prednica). Šmartin pri Kranju: Mar. Dolenc. Jedert Zaletel, Marija Kozjek in Frančiška Tratar.

Zahvala za uslišano molitev.

— „Obljubila sem prijaviti v „Cvetju“ zahvalo sv. Judu Tadeju, Lurški Materi Božji in presv. Srcu Jezusovemu za pomoč v veliki stiski. Vselej me je uslišal sv. Juda Tadej, karkoli sem ga prosila; zato sem obljubila širiti njegovo češčenje.“ M. G. Ljubljana. Najsrčniša zahvala sv. Antonu Pad. za uslišano prošnjo ob moji selitvi iz tujine. Josip Podlipni, trgovec. — N. se zahvali presrčno presv. S. J., M. B. in sv. Jožefu za uslišanje v važni zadevi, katero je obljubila v „Cv.“ razglasiti. — Trojanšek Marija se zahvaljuje sv. Antonu za uslišanje v neki osebni zadevi. R. L. J. se zahvaljuje presv. S. J. in M. B. za srečen izid operacije. — Zahvala Mariji Pomočnici na Brezju za čudežno ozdravljenje. Antonija Repovš. (Bog povrni vsem, ki so kaj prispevali za Cvetje!)

„Radi opravljanja in obrekovanja sem trpela mnogo krivice. Moja edina tolažba mi je bila kakor vselej, molitev. Zatekla sem se k Materi Božji in svetnikom, naj mi izprosijo pomoči pri Presv. Srcu Jezusovemu, da bodem voljno in tlho prenašala trpljenje za kar so mi čudežno pomagali. Zato izrekam očitno zahvalo Jezusovemu Srcu za pomoč iz hudih poskušanj. Enako nebeški in svoji dobri Materi, ki me čuva vsikdar, odkar sem zemeljsko izgubila.

Hilda S. Antonija Grebenc.

lenkostno. — Sedaj imate pa obojni obred tiskan in sicer tako, da je ono, kar naj vsi ali posamezni odgovarjajo, debelo tiskano, drobno tiskano pa moli voditelj. Vzemite v roke str. 35: Obred pri obljubi. Voditelj začne moliti molitev (pesem) na čast Sv. Duhu: O pridi Stvarnik, Sveti Duh itd. Drugo kitico moli cela skupščina, tretjo voditelj, četrto zopet skupščina itd. Vrstico: Pošlji svojega Duha . . . govori voditelj. Odgovor: In prenovil boš . . . moli skupščina. Nadaljni dve molitvi moli voditelj, na koncu pa odgovarja cela skupščina: Amen. — Nadalje odgovarja novinec ali novinka ali če jih je več, vsi skupaj: Prečastiti oče itd. in ravno tako besede obljube: Jaz brat — ali ženska: jaz sestra — obljubim itd.

Pri obljubi so mej posameznimi odstavki črte za oddih — tu se malo postoji, posebno če jih več skupaj dela obljubo. Zahvalno pesem zopet moli mašnik menjaje z udi. Kjer stoji dvopičje (:) tam se malo postoji ali oddahne. Pri trikratnem „Svet“ izgovori prvi „Svet“ mašnik, drugega skupščina, tretjega zopet mašnik s sledečimi besedami itd. Pazite pri odgovorih na to, če je moški ali ženska ali če jih je več, da bote pri moških odgovarjali: ga, mu; pri ženski: jo, ji; če jih je več pa: jih, jim. Nekaj tega smo v tisku zaznamovali, za voditelje pa ne povsod, ker bi izgledala molitev preveč razkosana in bi preveč oklepajev zelo motilo ter si voditelji že sami lahko pomagajo. Na to je prav posebno paziti pri molitvi str. 41: Bog, ki služabnika svojega . . . pri ženskah bo molil: Bog, ki služabnico svojo — — spreobrnjeno vžigaš — — pojdi v njeno srce in vlij — — vanjo, da bo po nji v tebi stanovitna ostala ter oborožena — — spolnila itd. Če jih je več in sicer moških in ženskih, bo rabil množino: služabnike, če so pa samo ženske pa: služabnice svoje — — da si prizadevajo — — pojdi v njihovo srce itd.

Koliko bo knjižica stala, še ne vemo sedaj, ko to pišemo. Če jih kedo vsaj 200 skupaj naroči, takoj do konca septembra, jih bo dobil po ceni tiskarne, če jih pa pozneje ali manj skupaj, po založniški ceni, ki je seveda višja ko prva.

„Cvetje“ je zopet za nekaj tisočakov dražje. Če kedo more kaj pripesvati in če rad kaj da, prosimo, a ne silimo ne. Po dosedanjem računu nam bo do konca leta primanjkovalo okoli 18000 K.

Jezus, blagoslovi nas! — Pesmi pri blagoslovu in pred pridigo; zbral in priredil Fr. S. Spindler, Maribor, Kat. tisk. društvo, cena 5 D. — Strokovno oceno prepustimo „Glasbeniku“, priporočamo pa zbirko, ki nudi pesmi, katere same na sebi nimajo posebne umetne vrednosti, so pa med narodom že vdomačene in priljubljene, in ker ima organist tu zbranih kar 20 blagoslovnih pesmi, s katerimi bo lahko shajal tudi na Štajerskem, kjer so blagoslovi bolj pogosti nego na Kranjskem. Dodanih je tudi 6 napevov „Pred pridigo“.

P. H. S.

Darovi.

Za bolniško postrežbo so poslane tretjeredne skupščine: Teržič na Gor. 50 D, Begunje pri Cirknici 250 D, Cirknica 40 D, Krško 100 D, Sv. Peter pri Mariboru 25 D, Skofja Loka 500 D, Škale 150 D, Kolar Francišek 10 D. Udje ljubljanske skupščine so zbrali dosedaj 1827 D.

Za misijone: Župni urad Cerklje na Gor. 548 K, pok. Janez Peternel iz Podbrezja 40 K, Ivan Mandeljč po g. Potočnik 300 K, župni urad Cerklje na Gor. 200 K, Bokal Rozalija 40 K, N. 4 K, Neimenovana po p. Hugolinu 200 K, iz Kamnika po vodstvu III. r. 299 K.

Za odkup paganskih otrok: za deklico Marto 100 K, za dečka Ivana Krst. 100 K, za dečka Antona Marijo 20 K.

Za kruhe sv. Antona za uboge dijake: Župni urad Cerklje na Gor. 80 K, iz Kamnika dvojna pošiljatev 305 in 40 K.

Za armado sv. Križa: iz Kamnika 741 K.

Za Sv. Goro: iz Kamnika 100 K, g. Pavla de Comelli 360 K, gdč. Milka Dietz nabrala letos 840 K.

Tretjeredne vaje za september in oktober 1922.

Ljubljana: Mesečni shod: 17. sept. in 15. okt. ob polu 5. pop.; za zadržane naslednji dan ob 5. uri zjutraj v dvorani. — Poduk za novince: 24. sept. in 22. okt. ob 4. pop. — Odborna seja: za moške: 8. sept. ob pol 11. dop.; za ženske: 8. sept. po objubah, 1. okt. ob 4. pop. — Objube novincev: 8. sept. ob 4. pop. — 1., 2. in 3. oktobra bomo obhajali tridnevno k prazniku sv. o. Fr. Vsaki dan pridiga zjutraj in zvečer; na praznik sv. Fr. pridiga ob 5. uri zjutraj, slovesna sv. maša, skupno sv. obhajilo in papežev blagoslov. **Maribor:** Mesečni shod: 8. sept. Marijino rojstvo in 1. okt. prva nedelja v mesecu. **Sv. Trojica:** Mesečni shod: na praznik Mar. rojstva in prvo nedeljo v oktobru. **Kamnik:** 4. sept. in 30. okt. Pred shodom odborna seja, po shodu nauk za novince. **Škofja Loka:** Mesečni shod: 2. ned. v mesecu ob pol 4. pop. Seja predstojništva vsaki drugi mesec po shodu. Poduk za novince naznani voditelj pri shodu. V vseh drugih skupščinah bo mesečni shod kakor je v navadi.

Rimsko-serafinski koledar za leto 1922.

September.

Oktober.

1 P	p.o.	Bl. Janez in Peter, m. 1. r.	1 N		17. po bink.
2 S	p.o.	Sv. Štefan, kr.	2 P	PO.	Sv. angelj varih
3 N		18. po bink. Angelj	3 T	p.o.	post. Sv. Felicija M. 2. r.
4 P	P.O.	Sv. Roza Viterbska, d. 3. r.	4 S	PO.VO.	Sv. naš oče Frančišek
5 T	p.o.	Bl. Gentilj, m. 1. r.	5 Č		Mej osmino
6 S		Bl. Liberat in Peregrin 1. r.	6 P	P.O.	Sv. Marija Frančiška 3. r.
7 Č		Molitve in sv. maša od dneva	7 S	p.o.	Rožnovenska M. B.
8 P	PO.VO.	Rojstvo Marijino	8 N		18. po bink. Sv. Birgita
9 S		Bl. Serafina 2. r.	9 P		Sv. Dijonizij in tov. m.
10 N		14. po bink.	10 T	P.O.	Sv. Danijelj in tov. m. 1. r.
11 P		Bl. Bonaventura iz Barcin. 1. r.	11 S	P.O.	Osmina sv. o. Fr.
12 T	p.o.	Presv. Ime Marijino	12 Č	P.O.	Sv. Serafin 1. r.
13 S		Bl. Frančišek Kald. 1. r.	13 P		Sv. Edvard
14 Č		Povišanje sv. Križa	14 S		Sv. Kalist
15 P		Marija 7 žalosti	15 N		19. po bink. Sv. Terezija
16 S		Sv. Kornelij in Ciprijan, m.	16 P		Molitve in sv. maša od dneva
17 N	PO.VO.	15. po bink. Rane sv. o. Fr.	17 T	p.o.	Sv. Hedviga
18 P	P.O.	Sv. Jožef Kupertinski 1. r.	18 S		Sv. Luka, evang.
19 T	p.o.	Sv. Januarj in tov. m.	19 Č	P.O.	Sv. Peter Aljkant, 1. r.
20 S		kvatrna. Sv. Evstahij in tov., m.	20 P		Sv. Janez Kanc.
21 Č		Sv. Matej, ap. in ev.	21 S		Bl. Jakob iz Strp. Sv. Uršula
22 P		kvatrni. Sv. Tom. iz Vilanove, šk.	22 N		20. po bink. Posveč. cerkve
23 S		kvatrna. Najd. trupla sv. Klare	23 P		Bl. Jozefina, d. m. 2. r.
24 N	P.O.	16. po bink. Sv. Pacifik 1. r.	24 T	p.o.	Mej osmino posveč. c.
25 P		Molitve in sv. maša od dneva	25 S		Mej osmino posveč. c.
26 T	p.o.	Bl. Lucija Kltj., d. 3. r.	26 Č	P.O.	Sv. Bonavent. Potnc. 1. r.
27 S	P.O.	Sv. Eljzearij 3. r. Kozma, Dam.	27 P		Mej osmino posveč. c.
28 Č		Bl. Bernardin Fltr. 1. r.	28 S		Sv. Simon in Juda, ap.
29 P	PO.	Sv. Mihaelj	29 N		21. po bink.
30 S		Sv. Jeronim, c. uč.	30 P		Bl. Angelj Akriski
			31 T	p.o.	post. Bl. Krištof in Tomaž 1. r.

Op.: PO. pomeni popolni odpustek, s p. o. je zaznamovan odpustek za prve petke in sobote ter vse torke, VO = vesoljna odveza.